

מסכת בבא מציעא פרק ג

(לג,ב) משנה המפקיד אצל חברו בהמה או כלים, ונגנבו או שאבדו - שילם ולא רצה לישבע - שהרי אמרו: שומר חנם נשבע ויוצא - נמצא הגנב, משלם תשלומי כפל; טבח ומכר, משלם תשלומי ארבעה וחמשה. למי משלם? למי שהפקדון אצלו! נשבע, ולא רצה לשלם - נמצא הגנב, משלם תשלומי כפל; טבח ומכר, משלם תשלומי ארבעה וחמשה. למי משלם? לבעל הפקדון!

גמרא: {למה ליה למתני בהמה, ולמה ליה למתני כלים?!} <צריכי! דאי תנא בהמה, הוה אמינא: בהמה הוא דמקני ליה כפילא, משום דנפיש טירחה לעיולה ולאפוקה - אבל כלים, דלא נפיש טירחייהו, אימא: לא מקני ליה כפילא! ואי תנא כלים, הוה אמינא: כלים הוא דקמקני ליה כפילא, משום דלא נפיש כפלייהו - אבל בהמה, דכי טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה, אימא: לא מקני ליה כפילא - צריכא!

{מתקיף לה **רמי בר חמא**: והא, אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם! ואפילו לר' מאיר, דאמר: אדם מקנה דבר שלא בא לעולם - הני מילי כגון פירות דקל, דעבידי דאתו - אבל הכא, **(לד,א)** מי יימר דמגנבא?! ואם תמצי לומר דמגנבא, מי יימר דמשתכח גנב?! ואי משתכח גנב, מי יימר דמשלם?! דלמא מודי ומפטר! <אמר **רבא**: נעשה כאומר לו: "לכשתגנב, ותרצה ותשלמני, הרי פרתי קנויה לך מעכשיו"

{מתקיף לה ר' **זירא**: אי הכי, אפילו גיזותיה וולדותיה נמי! אלמה תניא: חוץ מגיזותיה וולדותיה?! <אלא אמר ר' **זירא**: נעשה כאומר לו: "חוץ מגיזותיה וולדותיה" {ומאי פסקא?!} <סתמא דמלתא! - שבחא דאתא מעלמא, עביד איניש דמקני - שבחא דמגופה, לא עביד איניש דמקני

איכא דאמרי: אמר **רבא**: נעשה כאומר לו: "לכשתגנב, ותרצה ותשלמני, סמוך לגניבתה קנויה לך" ;מאי בינייהו? <איכא בינייהו קושיא דרבי **זירא**; אי נמי, דקיימא באגם

שילם ולא רצה לישבע, שהרי אמרו: שומר חנם נשבע ויוצא - נמצא הגנב, משלם תשלומי כפל; טבח ומכר, משלם תשלומי ארבעה וחמשה. למי משלם? למי שהפקדון אצלו! -- אמר ר' **חייא בר אבא** אמר ר'

יוחנן: לא "שילם" שילם ממש, אלא כיון שאמר "הריני משלם", אף על פי שלא שילם

{תנן: שילם ולא רצה לישבע - שילם, אין - לא שילם, לא! <אימא סיפא: נשבע ולא רצה לשלם - טעמא דלא רצה - הא רצה, אף על פי שלא שילם! ~אלא מהא ליכא למשמע מינה!

תניא כותיה דר' יוחנן: השוכר פרה מחבירו, ונגנבה, ואמר הלה: "הריני משלם ואיני נשבע", ואחר כך נמצא הגנב - משלם תשלומי כפל לשוכר

אמר **רב פפא:** שומר חנם, כיון שאמר "פשעתי", מקנה ליה כפילא - דאי בעי, פטר נפשיה בגניבה; שומר שכר, כיון שאמר "נגנבה", מקנה ליה כפילא - דאי בעי, פטר נפשיה בשבורה ומתה; שואל שאומר "הריני משלם", לא מקני ליה כפילא - במאי הוה ליה למפטר נפשיה?! ב"מתה מחמת מלאכה"?! מתה מחמת מלאכה לא שכיח!

איכא דאמרי: אמר **רב פפא:** שואל נמי, כיון שאמר "הריני משלם", מקני ליה כפילא - דאי בעי, פטר נפשיה ב"מתה מחמת מלאכה"

אמר ליה **רב זביד:** הכי אמר **אביי:** שואל, עד שישלם - מאי טעמא? הוואיל וכל הנאה שלו, בדיבורא לא מקני ליה כפילא

{תניא כוותיה דרב זביד: השואל פרה מחבירו, ונגנבה, וקידם השואל ושילם, ואחר כך נמצא הגנב, משלם תשלומי כפל לשואל - ללישנא קמא דרב פפא, ודאי לא הויא תיובתא - ללישנא בתרא, לימא תיהוי תיובתיה! <אמר לך **רב פפא:** מי אלימא ממתניתין, דקתני "שילם", ואוקימנא ב"אמר" - הכא נמי, ב"אמר" {מי דמי?! התם, לא קתני "קידם" - הכא, קתני "קידם" <מאי "קידם"? "קידם ואמר"! {הא מדקתני גבי שוכר "ואמר", וגבי שואל "קידם", שמע מינה: דוקא קתני?! <מידי גבי הדדי תניא! #שיילינהו לתנאי דבי **רבי חייא** ודבי **ר' אושעיא**, ואמרי: גבי הדדי תניין!

פשיטא: אמר "איני משלם", וחזר ואמר "הריני משלם" - הא קאמר "הריני משלם"! &אלא אמר "הריני משלם", (**לד,ב**) וחזר ואמר "איני משלם", מאי? מי אמרינן: מהדר קא הדר ביה? או דלמא, במלתיה קאי, ודחויי הוא דקא מדחי ליה?

מחברת בבא מציעא - ג

זאמר "הריני משלם" ומת, ואמרו בניו: "אין אנו משלמין", מאי? זמי אמרינן: מהדר קא הדרי בהו? או דלמא, במלתא דאבוהון קיימי, ודחויי הוא דקא מדחו ליה?

זשלמו בנים, מאי? זמצי אמר להו: כי אקנאי כפילא, לאבוכון דעבד לי נייח נפשאי - לדידכו, לא? או דלמא, לא שנא?

זשילם לבנים, מאי? זמצו אמרי ליה: "כי אקני לך אבונא כפילא, דעבדת ליה נייח נפשיה - אבל אנן, לדידן לא? או דלמא לא שנא?

זשלמו בנים לבנים, מאי? זשילם מחצה, מאי? זשאל שתי פרות, ושילם אחת מהן, מאי? זשאל מן השותפין, ושילם לאחד מהן, מאי? זשותפין ששאלו, ושילם אחד מהן, מאי? זשאל מן האשה, ושילם לבעלה, מאי? זאשה ששאלה, ושילם בעלה, מאי? - תיקו!

אמר **רב הונא**: משביעין אותו שבועה שאינה ברשותו זמאי טעמא? <חיישינן שמא עיניו נתן בה!

{מיתיבי: המלוה את חבירו על המשכון, ואבד המשכון, ואמר לו: "סלע הלוייתך עליו, שקל היה שוה!" והלה אומר: "לא! כי אלא סלע הלוייתני עליו, סלע היה שוה!" - פטור; "סלע הלוייתך עליו, שקל היה שוה", והלה אומר: "לא, כי אלא סלע הלוייתני עליו שלשה דינרים היה שוה" - חייב; "סלע הלוייתני עליו - שנים היה שוה", והלה אומר: "לא, כי אלא סלע הלוייתך עליו - שנים היה שוה", והלה אומר: "לא! כי אלא סלע הלוייתך עליו - חמשה דינרים היה שוה!" - חייב - מי נשבע? מי שהפקדון אצלו! שמא ישבע זה, ויוציא הלה את הפקדון ~אהיאי? אילימא אסיפא - ותיפוק ליה דשבועה גבי מלוה היא, דהא קא מודי מקצת הטענה! אלא אמר **שמואל**: ארישא! זמאי ארישא? * <אסיפא דרישא: "סלע הלוייתך עליו - שקל היה שוה", והלה אומר: "לא! כי אלא סלע הלוייתני עליו - שלשה דינרין היה שוה!" - חייב! - דשבועה גבי לוח הוא, ואמור רבנן לשתבע מלוה, שמא ישבע זה, ויוציא הלה את הפקדון ~ואם (לה, א) איתא לדרב הונא, כיון דמשתבע מלוה שאינה ברשותו, היכי מצי מפיק לה?!

<אמר **רבה**¹: שיש עדים שנשרפה! {אי הכי, מהיכא מייתי לה?!>|אלא
אמר **רב יוסף**: שיש עדים שנגנבה! {סוף סוף, מהיכא מייתי לה?!
<דטרח ומייתי לה! {אי הכי, כי משתבע מלוה נמי, לטרח לזה וליתי!
<בשלמא מלוה, ידע מאן קא עייל ונפק בביתה, ואזיל וטרח ומייתי
לה - אלא לזה, מי ידע מאן עייל ונפיק בביתה דמלוה?!

<<**אביי** אומר: גזירה שמא יטעון ויאמר לו: "אחר שבועה מצאתיה!"

<<**רב אשי** אמר: זה נשבע וזה נשבע - זה נשבע שאינה ברשותו, וזה
נשבע כמה היה שוה. והכי קאמר: מי נשבע תחילה? מלוה נשבע
תחילה, שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקדון

<<<**רב הונא בר תחליפא** משמיה **דרבא** אמר: רישא דסיפא תיובתא
לרב הונא: "סלע הלויטני עליו - שתים היה שוה" והלה אומר: "לא, כי
אלא סלע הלויטיך עליו - סלע היה שוה!" פטור - ואם איתא לדרב
הונא, מגו דמשתבע מלוה שאינה ברשותו, לישתבע נמי אגילגול שבועה
כמה היה שוה!

אמר **רב אשי**: אמריתה לשמעתיא קמיה **דרב כהנא**, ואמר לי: <תהא
במאמינו! {ונהמניה לזה למלוה נמי בהא, כמה הוה שוה?!> לא קים
ליה בגויה! {ונהמניה מלוה ללוה דקים ליה בגויה?!> לא מהימן
ליה! {ומאי שנא לזה, דמהימן ליה למלוה, ומאי שנא מלוה, דלא
מהימן ליה ללוה?!> לזה מקיים ביה במלוה: (משלי יא) "תומת ישרים
תנחם". מלוה מקיים ביה בלוה: (משלי יא) "וסלף בוגדים ישדס"

ההוא גברא דאפקיד כיפי גביה חבריה. אמר ליה: "הב לי כיפי!" אמר
ליה: "לא ידענא היכא אותבינהו" אתא לקמיה **דרב נחמן**. אמר ליה:
"כל "לא ידענא" פשיעותא היא! זיל שלים!" לא שילם. אזל **רב נחמן**,
אגביה לאפדניה מיניה. לסוף אישתכח כיפי, ואיקור. אמר **רב נחמן**:
הדרי כיפי למריהו, והדרא אפדנא למרה! אמר **רבא**: הוה יתיבנא
קמיה דרב נחמן, ופרקין "המפקיד" הוה, ואמרי ליה: { "שילם ולא
רצה לישבע!"> ולא אהדר לי. ושפיר עבד דלא אהדר לי! מאי טעמא?
התם, לא אטרחיה לבי דינא - הכא, אטרחיה לבי דינא! {למימרא

1 לפננו: "רבא", אבל מסתברא דצ"ל "רבה"

מחברת בבא מציעא - ג

דסבר רב נחמן דשומא הדר!! <שאני התם, דשומא בטעות הוה! דקא הוה כיפי מעיקרא!

אמרי נהרדעי: שומא הדר עד תריסר ירחי שתא. ואמר **אמימר**: אנא מנהרדעא אנא, וסבירא לי: שומא הדר לעולם! #והלכתא: שומא הדר לעולם, משום שנאמר: (דברים ו) "ועשית הישר והטוב"

פשיטא: שמו ליה לבעל חוב, ואזל איהו ושמה לבעל חוב ידיה - אמרינן ליה: "לא עדיף את מגברא דאתית מיניה!"

זבנה, אורתא, ויהבה במתנה - ודאי הני מעיקרא אדעתא דארעא נחות, ולאן אדעתא דזוזי נחות!

שמו לה לאשה ואינסיבא, או שמו מינה דאשה ואינסיבא, ומתה - בעל בנכסי אשתו לוקח הוי - לא מיהדר, ולא מהדרינן ליה. דאמר **רבי יוסי בר חנינא**: באושא התקיננו: האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה, ומתה - הבעל מוציא מיד הלקוחות

(לה, ב) אגביה איהו בחובו - פליגי בה **רב אחא ורבינא**. חד אמר: הדרה, וחד אמר: לא הדרה - מאן דאמר לא הדרה סבר: האי זביני מעליא היא, דהא מדעתא דנפשיה אגביה. ומאן דאמר הדרה סבר: לא זביני מעליא הוא, והאי דאגביה מדעתיה ולא אתא לדינא, מחמת כיסופא הוא דאגביה

וומאימת אכיל פירי? <**רבה** אמר: מכי מטיא אדרכתא לידיה >> **אביי** אמר: עדיו בחתומיו זכין לו << **רבא** אמר: מכי שלימו ימי אכרזתא

משנה: השוכר פרה מחבירו, והשאילה לאחר, ומתה כדרכה - ישבע השוכר שמתה כדרכה, והשואל ישלם לשוכר. אמר **ר יוסי**: כיצד הלה עושה סחורה בפרתו של חבירו!! אלא תחזור פרה לבעלים!

גמרא: אמר ליה **רב אידי בר אבין לאביי**: מכדי שוכר, במאי קני להאי פרה? בשבועה! ונימא ליה משכיר לשוכר: "דל אנת, ודל שבועתך! ואנא משתעינא דינא בהדי שואל!" <אמר ליה: מי סברת שוכר בשבועה הוא דקא קני לה!! משעת מיתה הוא דקני, ושבועה כדי להפיס דעתו של בעל הבית!

אמר ר' זירא: פעמים שהבעלים משלמין כמה פרות לשוכר - היכי דמי? אגרה מיניה מאה יומי, והדר שיילה מיניה תשעין יומי. הדר אגרה מיניה תמנן יומי, והדר שיילה מיניה שבעין יומי. ומתה בתוך ימי שאלתה. דאכל שאלה ושאלה מיחייב חדא פרה! {אמר ליה רב אחא מדיפתי לרבינא: מכדי חדא פרה היא, עיילה ואפקה, אפקה משכירות ועיילה לשאילה, אפקה משאילה ועיילה לשכירות! >אמר ליה: ומי איתא לפרה בעינא, דנימא ליה הכי!<

מר בר רב אשי אמר: אין לו עליהן אלא שתי פרות - חדא דשאלה, וחדא דשכירות - שום שאלה אחת היא, ושום שכירות אחת היא - דשאלה, קני לגמרי - דשכירות, עבד בה ימי שכירותיה ומיהדר ליה למרה

אמר ר' ירמיה: פעמים ששניהם בחטאת, (לו,א) פעמים ששניהם באשם, פעמים שהשוכר בחטאת והשואל באשם, פעמים שהשוכר באשם והשואל בחטאת - הא כיצד? כפירת ממון - אשם; ביטוי שפתים - חטאת. פעמים ששניהם בחטאת - כגון שמתה כדרכה, ואמרו: "נאנסה!" - שוכר, דבין כך ובין כך מיפטר פטור - בחטאת. שואל, דבין כך ובין כך חיובי מיחייב - בחטאת; פעמים ששניהם באשם - כגון שנגנבה, ואמרו: "מתה מחמת מלאכה" - דתרוייהו קא כפרי ממונא. דהא מיחייבי, וקא פטרי נפשיהו; שוכר בחטאת ושואל באשם - כגון שמתה כדרכה, ואמרו: "מתה מחמת מלאכה!" - שוכר, דבין כך ובין כך מיפטר פטור - חייב בחטאת. שואל, דמיחייב במתה כדרכה, וקא פטר נפשיה במתה מחמת מלאכה - באשם; שוכר באשם ושואל בחטאת - כגון שנגנבה, ואמרו: "מתה כדרכה!" - שוכר הוא דמיחייב בגניבה ואבידה, וקא פטר נפשיה במתה כדרכה - באשם. שואל, דבין כך ובין כך חיובי מיחייב - בחטאת

{מאי קמשמע לן?!> לאפוקי מדרבי אמי, דאמר: כל שבועה שהדיינים משביעים אותה, אין חייבין עליה משום שבועת ביטוי, שנאמר: (ויקרא ה) "או נפש כי תשבע לבטא בשפתים" - "כי תשבע" - מעצמה - קמשמע לן דלא כר' אמי

אתמר: שומר שמסר לשומר - **רב** אמר: פטור, ור' יוחנן אמר: חייב.
אמר **אביי**: לטעמיה דרב, לא מבעיא שומר חנם שמסר לשומר שכר,
דעלווי עלייה לשמירתו, אלא אפילו שומר שכר שמסר לשומר חנם,
דגרועי גרעה לשמירתו, פטור - מאי טעמא? דהא מסרה לבן דעת!
ולטעמיה דר' יוחנן, לא מבעיא שומר שכר שמסר לשומר חנם, דגרועי
גרעה לשמירתו, אלא אפילו שומר חנם שמסר לשומר שכר, דעלווי
עלייה לשמירתו, חייב - דאמר ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר!

אמר **רב חסדא**: הא דרב, לאו בפירוש אתמר, אלא מכללא - דהנהו
גינאי, דכל יומא הוו מפקדי מרייהו גבה דההיא סבתא. יומא חד,
אפקדינהו לגבי חד מינייהו. שמע קלא בי הלולא. נפק אזל, אפקדינהו
לגבה דההיא סבתא. אדאזל ואתא, אגנוב מרייהו. אתא לקמיה דרב,
ופטריה ~מאן דחזא סבר: משום שומר שמסר לשומר, פטור - ולא
היא! שאני התם, דכל יומא נמי, אינהו גופייהו גבה דההיא סבתא הוו
מפקדי להו!

יתיב ר' **אמי** וקאמר לה להא שמעתא {איתיביה ר' **אבא בר ממל** לר'
אמי: השוכר פרה מחבירו, והשאילה לאחר, ומתה כדרכה - ישבע
השוכר שמתה כדרכה, והשואל משלם לשוכר - ואם איתא, לימא
ליה: "אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר!" <אמר ליה: הכא במאי
עסקינן? בשנתנו לו הבעלים רשות להשאיל {אי הכי, לבעלים בעי
לשלומי! <דאמרו ליה: "לדעתך!"

{מתיב **רמי בר חמא**: המפקיד מעות אצל חבירו - צררן והפשילן
לאחוריו, מסרן לבנו ובתו הקטנים, ונעל בפניהם שלא כראוי - חייב,
שלא שמר כדרך השומרים - טעמא דקטנים - הא גדולים, פטור!
אמאי?! נימא ליה: "אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר!" <אמר **רבא**:
כל המפקיד, (**לו, ב**) על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד! ~אמרי נהרדעי:
דיקא נמי, דקתני: "או שמסרן לבנו ובתו הקטנים - חייב" - הא לבנו
ולבתו הגדולים, פטור - מכלל דלאחרים, לא שנא גדולים ולא שנא
קטנים, חייב! דאם כן, ליתני "קטנים" סתמא - שמע מינה

אמר **רבא**: הלכתא: שומר שמסר לשומר, חייב. לא מבעיא שומר שכר
שמסר לשומר חנם, דגרועי גרעה לשמירתו, אלא אפילו שומר חנם
שמסר לשומר שכר, חייב - מאי טעמא? דאמר ליה: "את מהימנת לי
בשבועה - האיך לא מהימן לי בשבועה!"

אתמר : פשע בה, ויצאת לאגס, ומתה כדרכה - **אביי** משמיה **דרבה**
אמר : חייב. **רבא** משמיה **דרבה** אמר פטור - **אביי** משמיה **דרבה** אמר :
חייב - כל דיינא דלא דאין כי האי דינא, לאו דיינא הוא! לא מבעיא
למאן דאמר תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב, דחייב. אלא אפילו
למאן דאמר פטור, הכא חייב! - מאי טעמא? דאמרינן : הבלא דאגמא
קטלה

רבא משמיה **דרבה** אמר : פטור - כל דיינא דלא דאין כי האי דינא, לאו
דיינא הוא! לא מבעיא למאן דאמר תחילתו בפשיעה וסופו באונס
פטור, דפטור. אלא אפילו למאן דאמר חייב, הכא פטור! - מאי
טעמא? דאמרינן : מלאך המות, מה לי הכא, ומה לי התם!
ומודי אביי, דאי הדרא לבי מרה ומתה, דפטור - מאי טעמא? דהא
הדרא לה, וליכא למימר הבלא דאגמא קטלה!

ומודי רבא, כל היכא דאיגנבה גנב באגס, ומתה כדרכה בי גנב, דחייב -
מאי טעמא? דאי שבקה מלאך המות, בביתיה דגנבא הוה קיימא
{ אמר ליה **אביי לרבא** : לדידך, דאמרת : מלאך המות, מה לי הכא ומה
לי התם - האי דאותביה ר' אבא בר ממל לרבי אמי, ושני ליה : בשנתנו
לו בעלים רשות להשאיל - ולימא ליה : מלאך המות, מה לי הכא, ומה
לי התם?! < אמר ליה : לדידכו, דמתניתו "אין רצוני שיהא פקדוני ביד
אחר!", איכא לאותבה לההיא - לדידי, דאמינא : "אנת מהימנת לי
בשבועה, והאיך לא מהימן לי בשבועה", ליכא לאותבה כלל!

{ מתיב **רמי בר חמא** : העלה לראשי צוקין ונפלה - אין זה אונס, וחייב
- הא מתה כדרכה, הרי זה אונס, ופטור - ואמאי?! לימא ליה : אוירא
דהר קטלה! אי נמי : אובצנא דהר קטלה! < הכא במאי עסקינן?
שהעלה למרעה שמן וטוב { אי הכי, נפלה נמי! < שהיה לו לתוקפה, ולא
תקפה { אי הכי, אימא רישא : עלתה לראשי צוקין ונפלה, הרי זה אונס
- איבעי ליה למיתקפה! < לא! צריכא שתקפתו ועלתה, תקפתו וירדה

אמר **רבי יוסי** : כיצד הלה עושה סחורה בפרתו של חברו?! אלא
תחזור פרה לבעלים! -- אמר **רב יהודה** אמר **שמואל** : הלכה כרבי יוסי.
אמר ליה **רב שמואל בר יהודה לרב יהודה** : ואמרת לן משמיה

דשמואל: חלוק היה רבי יוסי (לז, א) אף בראשונה? והלכה כמותו או אין הלכה כמותו? <אמר ליה: חלוק היה ר' יוסי אף בראשונה, והלכה כמותו אף בראשונה

אתמר נמי: אמר ר' אלעזר: חלוק היה ר' יוסי אף בראשונה, והלכה כמותו אף בראשונה. ור' יוחנן אמר: מודה היה ר' יוסי בראשונה, שכבר שילם {שילם אין, לא שילם לא?! - והאמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן: לא "שילם" שילם ממש, אלא כיון שאמר "הריני משלם", אף על פי שלא שילם <אימא: מודה היה ר' יוסי בראשונה, שכבר אמר: "הריני משלם!"

משנה: אמר לשנים: "גזלתי לאחד מכם מנה, ואיני יודע איזה מכם", או "אביו של אחד מכם הפקיד לי מנה, ואיני יודע איזה הוא" - נותן לזה מנה ולזה מנה, שהודה מפי עצמו. שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים. זה אומר: "שלי מאתים", וזה אומר: "שלי מאתים" - נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו. אמר ר' יוסי: אם כן, מה הפסיד הרמאי?! אלא הכל יהא מונח עד שיבא אליהו! וכן שני כלים, אחד יפה מנה ואחד יפה אלף זוז. זה אומר: "יפה שלי", וזה אומר: "יפה שלי" - נותן את הקטן לאחד מהן, ומתוך הגדול נותן דמי קטן לשני, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו. אמר ר' יוסי: אם כן, מה הפסיד הרמאי?! אלא הכל יהא מונח עד שיבא אליהו

גמרא: אלמא מספיקא מפקינן ממונא, ולא אמרינן "אוקי ממונא בחזקת מריה" - {ורמינהי: שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים. זה אומר: "שלי מאתים", וזה אומר: "שלי מאתים" - נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו <אמר ליה: פקדון אגזל קא רמית?! גזל, דעבד איסורא, קנסוהו רבנן - פקדון, דלא עבד איסורא, לא קנסוהו רבנן

{ורמי פקדון אפקדון, ורמי גזל אגזל! - פקדון אפקדון, דקתני רישא: או "אביו של אחד מכם הפקיד אצלי מנה ואיני יודע איזה הוא" - נותן לזה מנה ולזה מנה ~ורמינהי: שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים. זה אומר: "שלי מאתים", וזה אומר: "שלי מאתים" - נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו" <אמר רבא: רישא, נעשה כמי שהפקידו לו בשני כריכות, דהוה ליה למידק - סיפא,

נעשה כמי שהפקידו לו בכרך אחד, דלא הוה ליה למידק - כגון
דאפקידו תרוייהו בהדי הדדי בחד זימנא. דאמר להו: "אנת גופייכו
לא קפדינו אהדדי - אנא קפידנא?!"

{ורמי גזל אגזל: קתני הכא: אמר לשנים: "גזלתי לאחד מכם מנה,
ואיני יודע איזה מכם", או "אביו של אחד מכם הפקיד לי מנה, ואיני
יודע איזהו"² - נותן לזה מנה ולזה מנה ~ורמינהי: גזל אחד מחמשה,
ואינו יודע איזה מהן גזל - זה אומר: "אותי גזל", וזה אומר: "אותי
גזל" - מניח גזילה ביניהם ומסתלק, דברי ר' **טרפון**. - אלמא מספיקא
לא מפקינן ממונא, ואמרינן: אוקים ממונא בחזקת מריה ~וממאי
דמתניתין דהכא ר' טרפון היא? - דקתני עלה דההיא: מודה ר' **טרפון**
באומר לשנים: "גזלתי לאחד מכם מנה, ואיני יודע איזה מכם", שנותן
לזה מנה ולזה מנה <התם, דקא תבעי ליה - הכא, בבא לצאת ידי
שמים ~דיקא נמי דקתני: "שהודה מפי עצמו" - שמע מינה!

אמר מר: התם, דקא תבעי ליה - {והללה, מה טוען?! **רב יהודה** אמר
רב: הלה שותק. **רב מתנה** אמר **רב**: הלה (**לז, ב**) צווח - מאן דאמר הלה
צווח - אבל שתיקה כהודאה! ומאן דאמר הלה שותק - שתיקה דהכא
לאו כהודאה הוא! מצי אמר ליה: האי דשתיקי לכל חד וחד, דאמינא:
דלמא האי הוא!

אמר מר: מניח גזילה ביניהם ומסתלק - {ושקלי לה כולהו ואזלי!
והאמר **רבי אבא בר זבדא** אמר **רב**: כל ספק הינוח, לכתחלה לא יטול,
ואם נטל, לא יחזיר <אמר **רב ספרא**: ויניח

{אמר ליה **אביי לרבא**: מי אמר ר' **עקיבא** "לא זו הדרך מוציאתו מיד
עבירה עד שישלם גזילה לכל חד וחד", אלמא מספיקא מפקינן ממונא,
ולא אמרינן: אוקים ממונא בחזקת מריה?! ~ורמינהי: נפל הבית עליו
ועל אמו - יורשי הבן אומרים: האם מתה ראשונה. ויורשי האם
אומרים: הבן מת ראשון. אלו ואלו מודים שיחלוקו ~ואמר ר' **עקיבא**:
מודה אני בזו, שהנכסים בחזקתן! <אמר ליה: התם, שמא ושמא - גזל
אחד מחמשה, ברי ושמא! {והא מתניתין דהכא: אמר לשנים: "גזלתי
לאחד מכם מנה" - דשמא ושמא הוא - וקתני: נותן לזה מנה ולזה מנה
<וממאי דר' **עקיבא** היא?! {דקתני עלה דההיא: מודה ר' **טרפון**

2 כך הגרסה, אבל של פקדון אין שייך כאן, ואפשר לדלג

באומר לשנים: "גזלתי לאחד מכס מנה, ואיני יודע איזה מכס", שנותן לזה מנה ולזה מנה - למאן מודה? לאו³ לר' עקיבא, בר פלוגתיה!!
<וממאי דשמא ושמא הוא?! {חדא, דלא קתני "תובעין אותו", ועוד,
הא תני ר' חייא: זה אומר: "איני יודע", וזה אומר: "איני יודע" >הא
אוקימנא לה בבא לצאת ידי שמים!

{אמר ליה **רבינא לרב אשי**: ומי אמר רבא "כל בשתי כריכות, הוה ליה למידק"?! והאמר **רבא**, ואי תימא **רב פפא**: הכל מודים בשנים שהפקידו אצל רועה, שמניח רועה ביניהן ומסתלק >אמר ליה: התם כשהפקידו בעדרו של רועה שלא מדעתו

וכן שני כלים, אחד יפה מנה ואחד יפה אלף זוז. זה אומר: "יפה שלי", וזה אומר: "יפה שלי" - נותן את הקטן לאחד מהן, ומתוך הגדול נותן דמי קטן לשני, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו. אמר ר' יוסי: אם כן, מה הפסיד הרמאי?! אלא הכל יהא מונח עד שיבא אליהו --
וצריכא! דאי אשמועינן הך קמייתא - בההיא קאמרי רבנן, משום דליכא פסידא - אבל בהא, דאיכא פסידא דגדול, אימא: מודו ליה לר' יוסי; ואי אתמר בהא - בהא קאמר ר' יוסי - אבל בהך, אימא: מודי להו לרבנן - צריכא! {לח,א} והא טעמא דרבי יוסי משום הפסד הרמאי הוא! <אלא תרוייהו לרבנן, איצטריך, ו"לא זו אף זו" קתני

משנה: המפקיד פירות אצל חבירו, אפילו הן אבודין, לא יגע בהן. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר: מוכרן בפני בית דין, מפני שהוא כמשיב אבידה לבעלים

גמרא: ומאי טעמא? <אמר **רב כהנא**: אדם רוצה בקב שלו, מתשעה קבים של חבירו. ו**רב נחמן בר יצחק** אמר: חיישינן שמא עשאן המפקיד תרומה ומעשר על מקום אחר

{מיתיבי: המפקיד פירות אצל חבירו, הרי זה לא יגע בהן. לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר ~ בשלמא לרב כהנא, היינו דקתני "לפיכך", אלא לרב נחמן בר יצחק, מאי "לפיכך"?! >הכי

3 יש שלא גורסים "לאו"

קאמר: השתא דאמור רבנן לא נזבין, דחיישינן - לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר

אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן: מחלוקת בכדי חסרון, אבל יותר מכדי חסרון, דברי הכל מוכרן בבית דין #אדרב נחמן בר יצחק ודאי פליגא - אדרב כהנא, מי לימא פליגא? <כי קאמר רב כהנא, בכדי חסרון קאמר {והא "רוצה בקב שלו מתשעה קבין של חברו" קאמר! <גוזמא בעלמא!

{מיתיבי: לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר - וליחוש דלמא הוה יותר מכדי חסרון, וזבנינהו, וקא אכיל טבליס! <יותר מכדי חסרון, לא שכיח וואי משתכחי, מאי? <מזבנינן להו! { וליחוש שמא עשאן בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר! <כי מזבנינן נמי, לכהנים בדמי תרומה מזבנינן להו! { ולרב נחמן בר יצחק נמי, נזבנינהו לכהנים בדמי תרומה! <בהא פליגי: דרבה בר בר חנה סבר: יותר מכדי חסרון לא שכיח מידי. וכי משתכח, לקמיה הוא דהויא יתר מכדי חסרון. אי עביד להו בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר, מקמיה דהוה יותר מכדי חסרון עביד להו. הלכך כי הוה יותר מכדי חסרון, נזבנינהו לכהנים בדמי תרומה. ורב נחמן בר יצחק סבר: יתר מכדי חסרון משכח שכיח, וכי הוה להו, לאלתר הוא דהוה להו. ואי אמרת נזבנינהו, זימנין דקדים ומזבין להו. וכי עביד להו בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר, לא ידע דזבנא, וקא אכיל טבליס

{מיתיבי: המפקיד פירות אצל חברו והרקיבו, יין והחמיץ, שמן והבאיש, דבש והדביש - הרי זה לא יגע בהן, דברי ר' מאיר. וחכמים אומרים: עושה להם תקנה, ומוכרן בבית דין. וכשהוא מוכרן, מוכרן לאחרים, ואינו מוכרן לעצמו. כיוצא בו: גבאי צדקה, בזמן שאין להם עניים לחלק, פורטין לאחרים, ואין פורטין לעצמן. גבאי תמחוי, בזמן שאין להם עניים לחלק, מוכרין לאחרים, ואין מוכרין לעצמן ~קתני מיהת: פירות והרקיבו - מאי? לאו אפילו יתר מכדי חסרון! <לא! בכדי חסרון! {והא יין והחמיץ, שמן והבאיש, דבש והדביש, דיתר מכדי חסרון נינהו! <שאני הני, כיון דקם, קם!

{שמן והבאיש, דבש והדביש, (לח,ב) למאי חזו? <שמן חזי לגלדאי; דבש, לכתישא דגמלי

וחכמים אומרים : עושה להם תקנה, ומוכרן בבית דין -- ;מאי תקנתא עביד להו? <אמר **רב אשי** : לקנקנים

;במאי קא מיפלגי? <דמר סבר : להפסד מרובה חששו - להפסד מועט, לא חששו ; ומר סבר : אפילו להפסד מועט נמי חששו

רבן שמעון בן גמליאל אומר : ימכרם בבית דין, מפני שהוא כמשיב אבידה לבעלים -- אתמר : **רבי אבא ברבי יעקב** אמר **ר' יוחנן** : הלכה כרבן שמעון בן גמליאל. **ורבא** אמר **רב נחמן** : הלכה כדברי חכמים {והא אמרה **ר' יוחנן** חדא זמנא! דאמר **רבה בר בר חנה** אמר **ר' יוחנן** : כל מקום ששנה רבן שמעון בן גמליאל במשנתינו, הלכה כמותו, חוץ מערב, וצידן, וראיה אחרונה <אמוראי נינהו, ואליבא דר' יוחנן מדרבן שמעון בן גמליאל, נשמע דמורידין קרוב לנכסי שבוי. מדרבן, נשמע דאין מורידין קרוב לנכסי שבוי <וממאי?! דלמא עד כאן לא קאמר רבן שמעון בן גמליאל הכא, אלא משום דקא כליא קרנא - אבל התם, הכי נמי דאין מורידין! ועד כאן לא קאמרי רבנן הכא, אלא אי כרב כהנא אי כרב נחמן בר יצחק - אבל התם, הכי נמי דמורידין! { למימרא דתרי טעמי נינהו?! והאמר **רב יהודה** אמר **שמואל** : הלכה כרבן שמעון בן גמליאל. ואמר **שמואל** : מורידין קרוב לנכסי שבוי - לאו משום דחד טעמא הוא?! <לא! תרי טעמי נינהו! ~הכי נמי מסתברא, דאמר **רבא** אמר **רב נחמן** : הלכה כדברי חכמים. ואמר **רב נחמן** : מורידין קרוב לנכסי שבוי - אלא שמע מינה : תרי טעמי נינהו - שמע מינה!

אתמר : שבוי שנשבה - **רב** אמר : אין מורידין קרוב לנכסיו, **שמואל** אמר : מורידין קרוב לנכסיו #בששמעו בו שמת, כולי עלמא לא פליגי דמורידין. כי פליגי בשלא שמעו בו שמת. **רב** אמר : אין מורידין - דלמא מפסיד להו ; ו**שמואל** אמר : מורידין - כיון דאמר מר שיימינן להו כאריס, לא מפסיד להו

{מיתיבי : **ר' אליעזר** אומר : ממשמע שנאמר : (שמות כב) "וחרה אפי והרגתי אתכם", יודע אני שנשותיהם אלמנות ובניהם יתומים! אלא מה תלמוד לומר "והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתומים"? מלמד

שנשותיהם מבקשות לינשא, ואין מניחין אותן, ובניהן רוצים לירד
לנכסי אביהן, ואין מניחין אותן <אמר **רבא**: לירד ולמכור תנן!
הוה עובדא בנהרדעא, ופשטה **רב ששת** מהא מתניתא. אמר ליה {**רב**
עמרם: דלמא לירד ולמכור תנן?! >אמר ליה: דלמא מפומבדיתא את,
דמעילין פילא בקופא דמחטא! והא, דומיא דנשותיהם ובניהם קתני -
מה התם, כלל לא - אף הכא נמי, כלל לא!
ו"מורידין קרוב לנכסי שבוי" תנאי היא, דתניא: היורד לנכסי שבוי,
אין מוציאין אותו מידו. ולא עוד, אלא אפילו שמע שממשמשין ובאין,
וקדם ותלש ואכל, הרי זה זריז ונשכר! ואלו הן נכסי שבויין: הרי
שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין הלכו להם למדינת הים,
ושמעו בהן שמת. היורד לנכסי נטושים, מוציאין אותו מידו. ואלו הן
נכסי נטושים: הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין הלכו
להם למדינת הים, ולא שמעו בהם שמת. ואמר **רבן שמעון בן גמליאל**:
שמעתי שהנטושים כשבויין! היורד לנכסי רטושים, מוציאין אותו
מידו. ואלו הן נכסי רטושים: הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן
המורישין כאן, ואינו יודע להיכן הלכו; מאי שנא הנך, דקרו להו
"נטושים", ומאי שנא הני, דקרו להו "רטושים"? (**לט, א**) נטושים,
דבעל כרחן, דכתיב: (שמות כג) "והשביעית תשמטנה ונטשתה" -
אפקעתא דמלכא; רטושים, דמדעתן, דכתיב: (הושע י) "אם על בנים
רוטשה"

תנא: וכולם שמין להם כאריס - אהייא? אילימא אשבויין - השתא
זריז ונשכר הוה - מאי דאשבח מיבעיא?! אלא ארטושים! {והא
"מוציאין אותן מידו" קתני! <אלא אנטושים! למאן? אילימא לרבנן -
הא אמרי: מוציאין אותן מידו! אי רבן שמעון בן גמליאל - הא אמר:
שמעתי שהנטושים כשבויין <כשבויין ולא שבויין! כשבויין דאין
מוציאין אותן מידו - ולא שבויין, דאילו התם, זריז ונשכר, ואילו הכא,
שיימין ליה כאריס

{ומאי שנא מהא דתנן: המוציא הוצאות על נכסי אשתו - הוציא הרבה
ואכל קימעא, קימעא ואכל הרבה - מה שהוציא הוציא, ומה שאכל
אכל <הא לא דמיא אלא להא דאמר ר' **יעקב** אמר **רב חסדא**⁴:

4 כך היא בכתובות פ,א. ולא כגרסה שלפננו: "דתנן", שאין זה לשון המשנה

מחברת בבא מציעא - ג

המוציא הוצאות על נכסי אשתו קטנה, כמוציא על נכסי אחר דמי - אלמא כיון דלא סמכא דעתיה, תקינו ליה רבנן, כי היכי דלא לפסדינהו - הכא נמי, תקינו ליה רבנן כי היכי דלא לפסדינהו

וכולן שמין להם כאריס -- ; "וכולן" לאיתויי מאי? <לאיתויי הא דאמר **רב נחמן** אמר **שמואל**: שבוי שנשבה, מורידין קרוב לנכסיו; יצא לדעת, אין מורידין קרוב לנכסיו. **ורב נחמן** ידיה אמר: בורת, הרי הוא כשבוי; בורח מחמת מאי? ^אאילימא מחמת כרגא - היינו לדעת! - אלא בורח מחמת מרדין

אמר **רב יהודה** אמר **שמואל**: שבוי שנשבה והניח קמה לקצור, ענבים לבצור, תמרים לגדור, זיתים למסוק - בית דין יורדין לנכסיו, ומעמידין אפוטרופוס, וקוצר ובוצר וגודר ומוסק, ואחר כך מורידין קרוב לנכסיו {ולוקים אפוטרופא לעולם!!} <אפוטרופא לדיקנני, לא מוקמינן

אמר **רב הונא**: אין מורידין קטן לנכסי שבוי, ולא קרוב לנכסי קטן, ולא קרוב מחמת קרוב לנכסי קטן -- אין מורידין קטן לנכסי שבוי - דלמא מפסיד להו; ולא קרוב מחמת קרוב לנכסי קטן - באחי מאימא; ולא קרוב לנכסי קטן - כיון דלא מחי, אתי לאחזוקי ביה

אמר **רבא**: שמע מיניה מדרב הונא: אין מחזיקין בנכסי קטן, (**לט, ב**) ואפילו הגדיל. ולא אמרן אלא באחי דאבא, אבל באחי דאמא, לית לן בה. ואחי דאבא נמי לא אמרן אלא בארעתא, אבל בבתי, לית לן בה. ובארעתא נמי לא אמרן אלא דלא עביד עיטדא, אבל עביד עיטדא, קלא אית לה <ולא היא! - לא שנא אחי דאבא, ולא שנא אחי דאמא; לא שנא ארעתא, ולא שנא בתי; ולא שנא עביד עיטדא, לא שנא לא עביד עיטדא - לא מחתינן

ההיא סבתא דהויה לה תלת בנתא. אישתבאי איהי וחדא ברתא. אידך תרתי בנתא, שכיבא חדא מינייהו, ושבקה ינוקא - אמר **אביי**: היכי נעביד? ^אלוקמינהו לנכסי בידא דאחתא? - דלמא שכיבא סבתא, ואין מורידין קרוב לנכסי קטן! ^אנוקמינהו לנכסיה בידא דינוקא? - דלמא לא שכיבא סבתא, ואין מורידין קטן לנכסי שבוי! <אמר **אביי**: הלכך פלגא יהבינא לה לאחתא, ואידך פלגא מוקמינן ליה אפוטרופא לינוקא

<<רבא אמר: מגו דמוקמינן אפוטרופא לפלגא, מוקמינן ליה אפוטרופא לאידך פלגא!

לסוף, שמעו דשכיבא סבתא <אמר אביי: תילתא יהבינן לה לאחתא, ותילתא יהבינן ליה לינוקא, ואידך תילתא, יהבינן דנקא לאחתא, ואידך דנקא מוקמינן ליה אפוטרופא לינוקא <רבא אמר: מגו דמוקים אפוטרופא לדנקא, מוקמינן נמי אפוטרופא לאידך דנקא

מרי בר איסק, אתא ליה אחא מבי חוזאי. אמר ליה: "פלוג לי!" אמר ליה: "לא ידענא לך!" אתא לקמיה דרב חסדא. אמר ליה: שפיר קאמר לך! שנאמר: (בראשית מב) "ויכר יוסף את אחיו והם לא הכירוהו" - מלמד שיצא בלא חתימת זקן, ובא בחתימת זקן. אמר ליה: "זיל, אייתי סהדי דאחיה את!" אמר ליה: "אית לי סהדי, ודחלי מיניה, דגברא אלימא הוא!" אמר ליה לדידיה: "זיל אנת, אייתי סהדי דלאו אחוך הוא!" אמר ליה: "דינא הכי?! - המוציא מחבירו, עליו הראיה!" אמר ליה: "הכי דיינינא לך, ולכל אלימי דחברך!" אמר ליה: "סוף סוף, אתו סהדי ולא מסהדי!" אמר ליה: "תרתי לא עבדי!" לסוף, אתו סהדי דאחיה הוא. אמר ליה: "לפלוג לי נמי מפרדיסי ובוסתני דשתל!" אמר ליה: "שפיר קאמר לך! דתנן: הניח בנים גדולים וקטנים, והשביחו גדולים את הנכסים, השביחו לאמצע" (מ,א) וכן אמר רבה: השביחו לאמצע {אמר ליה אביי: מי דמי?! התם, גדולים גבי קטנים ידעי, וקא מחלי - הכא, מי ידע דליחיל?!

אגלגל מלתא, ומטא לקמיה דרבי אמי. אמר להו: גדולה מזו אמרו: שמין להם כאריס - השתא דידיה לא יהבינן ליה?! אהדרוהא לקמיה דרב חסדא. אמר להו: מי דמי?! התם, ברשות נחית - הכא, לאו ברשות נחית ~ועוד: קטן הוא, ואין מורידין קרוב לנכסי קטן. אהדרוה לקמיה דרבי אמי. אמר להו: לא סיימוה קמי דקטן הוא!

משנה המפקיד פירות אצל חבירו, הרי זה יוציא לו חסרונות. לחטים ולאורז, תשעה חצאי קבין לכור; לשעורין ולדוחן, תשעה קבין לכור; לכוסמין ולזרע פשתן, שלש סאין לכור - הכל לפי המדה, והכל לפי הזמן. אמר ר' יוחנן בן נורי: זוכי מה אכפת להן לעכברין?! והלא

אוכלות, בין מהרבה ובין מקמעא! אלא אינו יוציא לו חסרונות אלא
לכור אחד בלבד! **רבי יהודה** אומר: אם היתה מדה מרובה, אינו
מוציא לו חסרונות, מפני שמותירות

גמרא: {אורז טובא חסר! <אמר **רבה בר בר חנה** אמר ר' **יוחנן**:
באורז קלוף שנו

לכוסמין ולזרע פשתן, שלש סאין לכור -- אמר ר' **יוחנן** אמר ר' **חייא**:
זרע פשתן בגבעולין שנו ~תניא נמי הכי: לכוסמין ולזרע פשתן
בגבעולין, ולאורז שאינו קלוף, שלשה סאין לכור
הכל לפי המדה, והכל לפי הזמן -- תנא: כן לכל כור וכור, וכן לכל שנה
ושנה

אמר ר' **יוחנן בן נורי**: זוכי מה אכפת להן לעכברין?! והלא אוכלות, בין
מהרבה ובין מקמעא! אלא אינו יוציא לו חסרונות אלא לכור אחד
בלבד! -- תניא: אמרו לו **לרבי יוחנן**: הרבה אובדות מהן, הרבה
מתפזרות מהן!

תנא: במה דברים אמורים? שעירבן עם פירותיו! אבל יחד לו קרן זוית,
אומר לו: "הרי שלך לפניך!" {וכי עירבן עם פירותיו, מאי הוי? !ליחזי
לדידיה כמה הויין! <במסתפק מהם! וליחזי כמה אסתפק! <דלא ידעי
כמה אסתפק

רבי יהודה אומר: אם היתה מדה מרובה, אינו מוציא לו חסרונות,
מפני שמותירות -- כמה מדה מרובה? <אמר **רבה בר בר חנה** אמר ר'
יוחנן: עשרה כורין ~תניא נמי הכי: כמה מדה מרובה? עשרה כורין!

תני תנא קמיה **דרב נחמן**: במה דברים אמורים? שמדד לו מתוך גורנו,
והחזיר לו מתוך גורנו. אבל מדד לו מתוך גורנו, והחזיר לו מתוך ביתו,
אינו יוציא לו חסרונות, מפני שמותירות {אמר ליה: וכי בשופטני
עסקינן, דיהבי בכיילא רבא, ושקלי בכיילא זוטא?! - דלמא בימות
הגורן קאמרת: במה דברים אמורים: שמדד לו בימות הגורן, והחזיר
לו בימות הגורן. אבל מדד לו בימות הגורן, והחזיר לו בימות הגשמים,
אינו יוציא לו חסרון, מפני שמותירות

אמר ליה **רב פפא לאביי**: אם כן, לפקע! כדא הוה עובדא, ופקע כדא.
איבעית אימא: משום איצצא

משנה: יוציא לו שתות ליין. ר' יהודה אומר: חומש. יוציא לו שלשה לוגין שמן למאה - לוג ומחצה שמרים, לוג ומחצה בלע. אם היה שמן מזוקק, אינו יוציא לו שמרים. אם היו קנקנים ישנים, אינו יוציא לו בלע. ר' יהודה אומר: אף המוכר שמן מזוקק לחבירו כל ימות השנה, הרי זה מקבל עליו לוג ומחצה שמרים למאה

גמרא: ולא פליגי - מר כי אתריה, ומר כי אתריה - באתריה דמר, חפו בקירא, ולא מייץ טפי; באתריה דמר, חפו בכופרא, ומייץ טפי. איבעית אימא: משום גרגישתא - הא מייצא טפי, והא לא מייצא טפי - באתריה דרב יהודה, רמו ארבעים ותמני כוזי בדנא. אזיל דנא בשיתא זוזי. פריס רב יהודה שיתא שיתא בזוזא. (מ,ב) דל תלתין ושיתא בשיתא - פשו ליה תריסר. דל תמניא שתותי - פשו להו ארבעה { והאמר **שמואל**: המשתכר, אל ישתכר יותר על שתות! <איכא גולפי ושמריא { אי הכי, נפיש ליה טפי משתות! <איכא טרחיה ודמי ברזנייתא

אם היה שמן מזוקק, אינו יוציא לו שמרים. אם היו קנקנים ישנים, אינו יוציא לו בלע -- והא, אי אפשר דלא בלע! <אמר **רב נחמן**: במזופפין שנו <<**אביי** אמר: אפילו תימא שלא במזופפין - כיון דטעון, טעון

ר' יהודה אומר: אף המוכר שמן מזוקק לחבירו כל ימות השנה, הרי זה מקבל עליו לוג ומחצה שמרים למאה -- אמר **אביי**: כשתמצא לומר: לדברי ר' יהודה, מותר לערב שמרים - לדברי חכמים, אסור לערב שמרים -- לדברי רבי יהודה מותר לערב שמרים - והיינו טעמא דמקבל, דאמר ליה: "אי בעי לערובי לך, מי לא ערבי לך?! השתא נמי, קביל!" { ולימא ליה: "אי ערבת ליה, הוה מזדבן לי - השתא, מאי אעביד ליה?! לחודיה לא מזדבן לי" <בבעל הבית עסקינן, דניחא ליה בצילא { ולימא ליה: "מדלא ערבית לי, אחולי אחלת לי"!! <רבי יהודה לטעמיה, דלית ליה מחילה! דתנן: מכר לו את הצמד - לא מכר לו את הבקר; מכר לו את הבקר - לא מכר לו את הצמד. ר' יהודה אומר: הדמים מודיעין! כיצד? אמר לו: "מכור לי צמדך במאתים זוז" - הדבר ידוע שאין הצמד במאתים זוז! **וחכמים** אומרים: אין הדמים ראייה! - לדברי חכמים, אסור לערב שמרים. והיינו טעמא דלא מקבל,

דאמר ליה: "אי בעית לערובי, מי הוה שרי לך?! - השתא נמי, לא מקבילנא!"

{ ואמר ליה **רב פפא לאביי**: אדרבה! איפכא מסתברא! - לדברי חכמים, מותר לערב שמרים! והיינו טעמא דלא מקבל, דאמר ליה: "מדלא ערבת לי, אחולי אחלית ליי"; לדברי רבי יהודה, אסור לערב שמרים - והיינו טעמא דמקבל, דאמר ליה: אי בעי לערובי, לא שרי לי לערובי לך - קבולי לא מקבלת! זבון וזבין תגרא איקרי

תנא: אחד הלוקח ואחד המפקיד לפקטים - זמאי "לפקטים"?
אילימא: כי היכי דלוקח לא מקבל פקטים, מפקיד נמי לא מקבל פקטים - ולימא ליה: "פקטך, מאי איעביד להו?!" - אלא כי היכי דמפקיד מקבל פקטים, לוקח נמי מקבל פקטים {ומי מקבל לוקח פקטים?! והתניא: ר' יהודה אומר: לא אמרו שמן עכור אלא למוכר בלבד, שהרי לוקח מקבל עליו לוג ומחצה שמרים בלא פקטים! <לא קשיא! - הא דיהיב ליה זוזי בתשרי, וקא שקיל מיניה בניסן כי מדה דתשרי - הא דיהיב ליה זוזי בניסן וקא שקיל מיניה בניסן כי מדה דניסן

משנה: המפקיד חבית אצל חבירו, ולא יחדו לה בעלים מקום, וטלטלה ונשתברה - אם מתוך ידו נשברה, לצורכו חייב, לצורכה פטור; אם משהניחה נשברה, בין לצורכו בין לצורכה פטור. יחדו לה הבעלים מקום, וטלטלה ונשברה - בין מתוך ידו, ובין משהניחה - לצורכו חייב, לצורכה פטור

גמרא: ז'הא מני? <רבי ישמעאל היא, דאמר: לא בעינן דעת בעלים. דתניא: הגונב טלה מן העדר, וסלע מן הכיס - למקום שגנב יחזיר, דברי **רבי ישמעאל**. **רבי עקיבא** אומר: (**מא,א**) צריך דעת בעלים {אי רבי ישמעאל, מאי איריא לא יחדו?! אפילו יחדו נמי! <לא מיבעיא קאמר: לא מיבעיא יחדו, דמקומה הוא - אלא אפילו לא יחדו, דלאו מקומה הוא, לא בעינן דעת בעלים {אימא סיפא: יחדו לה הבעלים מקום, וטלטלה ונשברה, בין מתוך ידו בין משהניחה - לצורכו חייב, לצורכה פטור - אתאן לר' עקיבא, דאמר: בעינן דעת בעלים <אי ר'

עקיבא, מאי איריא יחדו?! - אפילו לא יחדו נמי! <לא מיבעיא קאמר!
לא מיבעיא לא יחדו, דלאו מקומה הוא, אלא אפילו יחדו נמי,
דמקומה הוא, בעינן דעת בעלים

{רישא רבי ישמעאל וסיפא ר' עקיבא?! <אין! דאמר ר' יוחנן: מאן
דמתרגם לי "חבית" אליבא דחד תנא, מובלנא מאניה בתריה לבי
מסותא! <תרגמה **רבי יעקב בר אבא** קמיה **דרב**: שנטלה על מנת
לגוזלה <תרגמה ר' נתן **בר אבא** קמיה **דרב**: שנטלה על מנת לשלוח
בה יד #; במאי קמיפלגי? <בשליחות יד צריכה חסרון! - מאן דאמר
"לגוזלה" קסבר: שליחות יד צריכה חסרון. ומאן דאמר "לשלוח בה
יד" קסבר: שליחות יד אינה צריכה חסרון

{מתקיף לה **רב ששת**: מידי "נטלה" קתני! "טלטלה" קתני! <אלא
אמר **רב ששת**: הכא במאי עסקינן? כגון שטלטלה להביא עליה
גוזלות! וקא סבר: שואל שלא מדעת, גזלן הוי. וכולה רבי ישמעאל
היא. וסיפא, שהניחה במקום שאינה מקומה. ור' יוחנן: "הניחה" -
"במקומה" משמע!

איתמר: **רב ולוי**, חד אמר: שליחות יד צריכה חסרון, וחד אמר:
שליחות יד אינה צריכה חסרון ^תסתיים דרב הוא דאמר שליחות יד
אינה צריכה חסרון, דתניא: רועה שהיה רועה עדור, והניח עדור ובא
לעיר, ובא זאב וטרף, ובא ארי ודרס - פטור; הניח מקלו ותרמילו
עליה, חייב ~והוינן בה: {משום דהניח מקלו ותרמילו עליה חייב!! הא
שקלינהו! <אמר ר' נחמן אמר **רבה בר אבבה** אמר **רב**: בעודן עליה {
וכי עודן עליה, מאי הוי?! הא לא משכה! <ואמר **רב שמואל בר רב**
יצחק אמר **רב**: שהכישו במקל ורצתה לפניו ~והא לא חסרה! - אלא
לאו שמע מינה: קסבר: שליחות יד אינה צריכה חסרון! <אימא:
שהכחישו במקל! ~דיקא נמי, דקתני: שהכישו במקל - שמע מינה!
ומדרב סבר שליחות יד צריכה חסרון, לוי סבר שליחות יד אינה צריכה
חסרון! ; מאי טעמא דלוי? <אמר ר' יוחנן משום ר' יוסי **בן נהוראי**:
משונה שליחות יד האמורה בשומר שכר משליחות יד האמורה בשומר
חנם. (**מא,ב**) ואני אומר: אינה משונה!

ומאי משונה? <לא תאמר שליחות יד בשומר שכר, ותיתי משומר חנם: ומה שומר חנם, שפטור בגנבה ואבדה - שלח בה יד, חייב - שומר שכר, שחייב בגנבה ואבדה, לא כל שכן! למאי הלכתא כתבינהו רחמנא? לומר לך: שליחות יד אינה צריכה חסרון! ואני אומר: אינה משונה, כר' אלעזר, דאמר: דא ודא אחת היא - זמאי "דא ודא אחת"? <משום דאיכא למפרך: מה לשומר חנם, שכן משלם תשלומי כפל בטוען טענת גנב! ומאן דלא פריך, סבר: קרנא בלא שבועה עדיפא מכפילא בשבועה

<<רבא אמר: לא תאמר שליחות יד, לא בשומר חנם ולא בשומר שכר, ותיתי משואל - ומה שואל, דלדעת בעלים קא עביד, שלח בה יד, חייב - שומר חנם ושומר שכר, לא כל שכן! למה נאמר? חדא לומר לך: שליחות יד אין צריכה חסרון; ואידך: שלא תאמר: דיו לבא מן הדין להיות כנדון - מה שואל בבעלים פטור, אף שומר חנם ושומר שכר בבעלים פטור {ולמאן דאמר שליחות יד צריכה חסרון, הני תרתי שליחות יד למה לי?! <חדא, שלא תאמר דיו לבא מן הדין להיות כנדון; ואידך, לכדתניא: (שמות כב) "ונקרב בעל הבית אל האלהים" - לשבועה {אתה אומר לשבועה, או אינו אלא לדין? <נאמרה שליחות יד למטה, ונאמרה שליחות יד למעלה - מה להלן, לשבועה - אף כאן, לשבועה***

(מב,א) משנה: המפקיד מעות אצל חברו - צררן והפשילן לאחריו, או שמסרם לבנו ולבתו הקטנים, ונעל בפניהם שלא כראוי - חייב, שלא שימר כדרך השומרים. ואם שימר כדרך השומרים, פטור

גמרא: בשלמא כולהו, שלא שימר כדרך השומרים - אלא צררן והפשילן לאחריו, מאי הוה ליה למיעבד?! <אמר רבא אמר ר' יצחק: אמר קרא: (דברים יד) "וצרת הכסף בידך" - אף על פי שצרורין, יהיו בידך

ואמר ר' יצחק: לעולם יהא כספו של אדם מצוי בידו, שנאמר: "וצרת הכסף בידך"

ואמר ר' יצחק: לעולם ישליש אדם את מעותיו, שליש בקרקע, ושליש בפרקמטיא, ושליש תחת ידו

ואמר ר' יצחק: אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין, שנאמר: (דברים כח) "יצו ה' אתך את הברכה באסמך"

תנא דבי רבי ישמעאל: אין הברכה מצויה אלא בדבר שאין העין שולטת בו, שנאמר: "יצו ה' אתך את הברכה באסמך"

תנו רבנן: ההולך למוד את גורנו, אומר: "יהי רצון מלפניך, ה' אלהינו, שתשלח ברכה במעשה ידינו!" ; התחיל למוד, אומר: "ברוך השולח ברכה בכרי הזה"; מדד ואחר כך בירך, הרי זה תפילת שוא, לפי שאין הברכה מצויה, לא בדבר השקול, ולא בדבר המדוד, ולא בדבר המנוי, אלא בדבר הסמוי מן העין, שנאמר: "יצו ה' אתך את הברכה באסמך"

אמר שמואל: כספים אין להם שמירה אלא בקרקע. אמר רבא: ומודי שמואל בערב שבת בין השמשות, דלא אטרחוהו רבנן. ואי שהא למוצאי שבת שיעור למקבריהו, ולא קבריהו, מחייב. ואי צורבא מרבנן הוא, סבר דלמא מיבעי ליה זוזי לאבדלתא. והאידנא דשכיחי גשושאי, אין להן שמירה אלא בשמי קורה. והאידנא דשכיחי פרומאי, אין להם שמירה אלא ביני אורבי. אמר רבא: ומודה שמואל בכותל; אי נמי, בין הקרנות⁵. והאידנא דשכיחי טפוחאי, אין להן שמירה אלא בטפח הסמוך לקרקע, או בטפח הסמוך לשמי קורה

אמר ליה רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי: התם תנן: חמץ שנפלה עליו מפולת, הרי הוא כמבוער. רבן שמעון בן גמליאל אומר: כל שאין הכלב יכול לחפש אחריו ~ותנא: זכמה חפישת הכלב? שלשה טפחים! - זכא מאי? מי בעינן שלשה טפחים או לא? אמר ליה: התם, משום ריחא, בעינן שלשה טפחים - הכא, משום איכסויי מעינא, לא בעינן שלשה טפחים; וכמה? אמר רפרם מסיכרא: טפח

ההוא גברא דאפקיד זוזי גבי חבריה. אותביניהו בצריפא דאורבני. איגנוב. אמר רב יוסף: אף על גב דלענין גנבי, נטירותא היא, לענין נורא, פשיעותא היא - הוה תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב. ואיכא דאמרי: אף על גב דלענין נורא, פשיעותא היא, לענין גנבי, נטירותא היא - ותחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור #והילכתא: תחלתו בפשיעה וסופו באונס, חייב

ההוא גברא דאפקיד זוזי גבי חבריה. אמר ליה: "הב לי זוזאי!" אמר ליה: "לא ידענא היכא אותבינהו" אתא לקמיה **דרבא**. אמר ליה: כל "לא ידענא" פשיעותא היא! זיל שלים!

ההוא גברא דאפקיד זוזי גבי חבריה. אשלמינהו לאימיה, ואותבינהו בקרטליתא, ואיגנוב. אמר **רבא**: היכי נדיינו דייני להאי דינא? אנימא ליה לדידיה: "זיל שלים!"! אמר: (מב, ב) "כל המפקיד, על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד!" אנימא לה לאימיה: "זילי שלימי!"! אמרה: "לא אמר לי דלאו דידיה נינהו, דאקברינהו!"! אנימא ליה: "אמאי לא אמרת לה?"! אמר: "כל שכן דכי אנינא לה דדידי נינהו, טפי מזדהרא בהו!"! - אלא אמר **רבא**: משתבע איהו דהנהו זוזי אשלמינהו לאימיה, ומשתבעא אימיה דהנהו זוזי אותבינהו בקרטליתא ואיגנוב, ופטור!

ההוא אפוטרופא דיתמי, דזבן להו תורא ליתמי, ומסריה לבקרא. לא הוו ליה ככי ושיני למיכל, ומית. אמר **רמי בר חמא**: היכי נדיינו דייני להאי דינא? אנימא ליה לאפוטרופא: "זיל שלים!"! - אמר: "אנא לבקרא מסרתיה!"! אנימא ליה לבקרא: "זיל שלים!"! - אמר: "אנא בהדי תורי אוקימתיה. אוכלא שדאי ליה. לא הוה ידעינן דלא אכל!"! { מכדי בקרא שומר שכר דיתמי הוא, איבעי ליה לעיוני! <אי איכא פסידא דיתמי, הכי נמי! - והכא, במאי עסקינן? דליכא פסידא דיתמי, דאשכחוהו למריה דתורא, ושקול יתמי זוזי מיניה! ~אלא מאן קא טעין? אמריה דתורא קטעין: "איבעי ליה לאודוען!"! - מאי מודעינן ליה?! מידע ידע דמקח טעות הוי! <בספסירא דזבן מהכא ומזבין להכא - הלכך מישתבע איהו דלא הוה ידע, ומשלם בקרא דמי בשר בזול

ההוא גברא דאפקיד כשותא גבי חבריה. הוה ליה לדידיה נמי כריא דכשותא. אמר ליה לסרסיה: "מהאי רמי!"! אזל רמא מאידך, אמר **רב עמרם**: היכי נדיינו דייני להאי דינא? אנימא ליה לדידיה: "זיל שלים!"! - אמר: "אנא אמרי ליה מהאי רמי!"! אנימא ליה לסרסיה: "זיל שלים!"! - אמר: "לא אמר ליה: "מהאי רמי ומהאי לא תירמי!"! ואי דשהא שיעור לאיתויי ליה, ולא אייתי ליה, גלי אדעתיה דניחא ליה <בדלא שהא! {סוף סוף, מאי פסידא איכא?! והא קא משתרשי ליה! <אמר ר' **סמא בריה דרבא**: דהוה שיכרא חלא! <<**רב אשי** אמר: בכיסי. (מג, א) ומשלם ליה דמי כיסי

משנה: המפקיד מעות אצל שולחני - אם צרורין, לא ישתמש בהן - לפיכך אם אבדו, אינו חייב באחריותן; מותרין, ישתמש בהן - לפיכך אם אבדו, חייב באחריותן. אצל בעל הבית - בין צרורין ובין מותרין, לא ישתמש בהן - לפיכך אם אבדו, אינו חייב באחריותן. חנוני כבעל הבית, דברי ר' מאיר. ר' יהודה אומר: חנוני כשולחני

גמרא: ;משום דצרורין, לא ישתמש בהן?! <אמר רב אסי אמר רב יהודה⁶: בצרורין וחתומין שנו. רב מרי אמר: בקשר משונה. איכא דאמרי: בעי רב מרי: קשר משונה, מאי? - תיקו!

מותרין, ישתמש בהן - לפיכך אם אבדו, חייב באחריותן -- אמר רב הונא: ואפילו נאנסו {והא "אבדו" קתני! <כדרבה, דאמר רבה: "נגנבו" - בלסטין מזויין; "אבדו" - שטבעה ספינתו בים <<ורב נחמן אמר: נאנסו, לא {אמר ליה רבא לר' נחמן: לדידך, דאמרת נאנסו, לא - אלמא לא הוי שואל עליהו! אי שואל לא הוי, שומר שכר נמי לא הוי! <אמר ליה: בהא מודינא לך, דהואיל ונהנה מהנה, בההוא הנאה דאי מיתרמי ליה זבינא דאית בה רווחא, זבן בהו - הוי עליהו שומר שכר

{איתיביה רב נחמן לרב הונא: המפקיד מעות אצל שולחני - אם צרורין, לא ישתמש בהן - לפיכך אם הוציא, לא מעל הגזבר; ואם מותרין, ישתמש בהן - לפיכך אם הוציא, מעל הגזבר ~ואי אמרת אפילו נאנסו, מאי איריא הוציא?! אפילו לא הוציא נמי! <אמר ליה: הוא הדין, אף על גב דלא הוציא, ואידי דתנא רישא "הוציא", תנא סיפא נמי "הוציא"

משנה: השולח יד בפקדון - בית שמאי אומרים: ילקה בחסר וביתר. ובית הלל אומרים: כשעת הוצאה. ר' עקיבא אומר: כשעת התביעה

גמרא: אמר רבה: האי מאן דגזל חביתא דחמרא מחבריה - מעיקרא שויה זוזא, השתא שויה ארבעה - תברה או שתייה, משלם ארבעה; איתבר ממילא, משלם זוזא - ;מאי טעמא? <כיון דאי איתה, הדרא למרה בעינא, ההיא שעתא דקא שתי ליה, או דקא תבר לה, קא גזל

6 כך הגרסה לפנינו, וקשה, מפני שרב אסי היה לפני רב יהודה, ואולי צריך להפכו: אמר ר' יהודה אמר רב אסי, או אמר רב אסי אמר רב, או שהוא רבי אסי, וצ"ל אמר רבי אסי אמר ר' יוחנן

מיניה, ותנן: כל הגזלנין, משלמין כשעת הגזילה; איתבר ממילא, משלם זוזא - זמאי טעמא? השתא, לא עביד לה ולא מידי! אמאי קא מחייבת ליה? אההיא שעתא דגזלה! ההיא שעתא, זוזא הוא דשווא!

תנן: **בית הלל** אומרים: כשעת הוצאה - זמאי "כשעת הוצאה"?
אילימא כשעת הוצאה מן העולם - ובמאי? אי בחסר - מי איכא למאן דאמר? והא תנן: כל הגזלנין משלמין כשעת הגזילה! ואי ביתר - היינו בית שמאי! (**מגב**) אלא פשיטא - כשעת הוצאה מבית בעלים!
אלימא: רבה דאמר כבית שמאי! <אמר לך רבה: ביתר, כולי עלמא לא פליגי - כי פליגי בחסר - בית שמאי סברי: שליחות יד אינה צריכה חסרון, וכי חסר, ברשותא דידיה חסר. ובית הלל סברי: שליחות יד צריכה חסרון, וכי חסר, ברשותא דמריה חסר

{אלא הא דאמר **רבא**: שליחות יד אינה צריכה חסרון - לימא רבא דאמר כבית שמאי! <אלא הכא במאי עסקינן? כגון שטלטלה להביא עליה גוזלות, ובשואל שלא מדעת קא מיפלגי! - בית שמאי סברי: שואל שלא מדעת, גזלן הוי, וכי חסר, ברשותא דידיה חסר. ובית הלל סברי: שואל שלא מדעת, שואל הוי, וכי חסר, ברשותא דמריה חסר
{אלא הא דאמר **רבא**: שואל שלא מדעת, לרבנן גזלן הוי - לימא רבא דאמר כבית שמאי! <אלא הכא בשבח של גזילה קמיפלגי! - בית שמאי סברי: שבח גזילה, דנגזל הוי. ובית הלל סברי: שבח גזילה, דגזלן הוי ~ ובפלוגתא דהני תנאי, דתניא: הגוזל את הרחל - גזזה וילדה, משלם אותה ואת גיזותיה ואת ולדותיה, דברי ר' מאיר. ר' יהודה אומר: גזילה חוזרת בעיניה ~ דיקא נמי דקתני: **בית שמאי** אומרים: ילקה בחסר וביתר. **ובית הלל** אומרים: כשעת הוצאה - שמע מינה!

ר' עקיבא אומר: כשעת התביעה -- אמר **רב יהודה** אמר **שמואל**: הלכה כר' עקיבא. ומודה ר' עקיבא במקום שיש עדים זמאי טעמא? דאמר קרא: (ויקרא ה) "לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו" - וכיון דאיכא עדים, מההוא שעתא הוא דאיחייב ליה אשמה!

{אמר ליה ר' אושעיא לרב יהודה: "רבי! אתה אומר כן?!" הכי אמר **רבי אסי** אמר ר' יוחנן: חלוק היה ר' עקיבא אפילו במקום שיש עדים.

מאי טעמא? דאמר קרא: "לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו", ובי דינא הוא דקא מחייבי ליה אשמה. אמר ליה ר' זירא לר' אבא בר פפא: כי אזלת להתם, אקיף אסולמא דצור, ועול לגביה דר' יעקב בר אידי, ובעי מיניה, אי שמיעא ליה לר' יוחנן הלכה כר' עקיבא או אין הלכה כר' עקיבא? אמר ליה: הכי אמר ר' יוחנן: הלכה כרבי עקיבא לעולם! זמאי "לעולם"? <אמר רב אשי: שלא תאמר: הני מילי היכא דליכא עדים, אבל היכא דאיכא עדים, לא! > ואי נמי דאהדרה לדוכתה ואיתברא - לאפוקי מדרבי ישמעאל, דאמר: לא בעינן דעת בעלים - קא משמע לן דבעינן דעת בעלים!

ורבא אמר: הלכה כבית הלל

משנה: החושב לשלוח יד בפקדון - **בית שמאי** אומרים: חייב, **ובית הלל** אומרים: אינו חייב עד שישלח בו יד, שנאמר: (שמות כב) "אם לא שלח ידו במלאכת רעהו". הטה את החבית, ונטל הימנה רביעית, ונשברה - אינו משלם אלא רביעית; הגביהה, ונטל הימנה רביעית, ונשברה - משלם דמי כולה

(מד, א) **גמרא:** זמנהני מילי? <דתנו רבנן: (שמות כב) "על כל דבר פשע" - **בית שמאי** אומרים: מלמד שחייב על המחשבה כמעשה. **ובית הלל** אומרים: אינו חייב עד שישלח בו יד, שנאמר: (שמות כב) "אם לא שלח ידו במלאכת רעהו". אמרו להן **בית שמאי לבית הלל:** והלא כבר נאמר "על כל דבר פשע"! אמרו להן **בית הלל לבית שמאי:** והלא כבר נאמר: "אם לא שלח ידו במלאכת רעהו"! אם כן, מה תלמוד לומר "על כל דבר פשע"? שיכול: אין לי אלא הוא - אמר לעבדו ולשלוחו מנין? תלמוד לומר: "על כל דבר פשע"

הטה את החבית, ונטל הימנה רביעית, ונשברה - אינו משלם אלא רביעית -- אמר **רבה:** לא שנו אלא נשברה, אבל החמיצה, משלם את כולה זמאי טעמא? <גירי ידידה הוא דאהנו לה

הגביהה, ונטל הימנה רביעית, ונשברה - משלם דמי כולה -- אמר **שמואל:** לא "נטל" נטל ממש, אלא כיון שהגביהה ליטול, אף על פי שלא נטל! אלימא: קא סבר שמואל: שליחות יד אינה צריכה חסרון

מחברת בבא מציעא - ג

<אמרי : לא! שאני הכא, דניחא ליה דתיהוי הא חבית כולה בסיס להא רביעית

יבעי רב אשי: הגביה ארנקי ליטול הימנה דינר, מהו? חמרא הוא דלא מינטר, אלא אגב חמרא, אבל זוזא מינטר? או דלמא שאני נטירותא דארנקי מנטירותא דדינר? - תיקו